

РЕШЕНИЕ

№ 23700

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3201** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Г. Д. Ш. с постоянен адрес в [населено място], ул. "Г. С. Р." № 153, вх. А, ет. 4, ап. 11, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2471256/24.02.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).
В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни за поведение на водача, представляващо нарушение на ЗДвП. Жалбоподателката отрича да е участвала в пътнотранспортно произшествие (ПТП) - не е възприела по никакъв начин (визуално, чрез звук, удар или разклащане) съприкосновение с друго превозно средство. Акцентира, че описаните щети по чуждия автомобил (вдлъбнатина в горната част на предната врата и надраскване над огледалото) са локализирани на място, предполагащо удар от високо превозно средство (бус или камион). Посочва, че по нейния личен автомобил (Seat Л.) няма абсолютно никакви следи от удар, деформации или последващи ремонти. Жалбоподателката изразява съмнения в добросъвестността на собственика на „пострадалия“ автомобил, с когото е имала конфликт, изразяващ се в двукратно умишлено нарязване на гумите на нейния автомобил. В тази насока се оспорва достоверността на сведенията на сочения от него „свидетел-очевидец“ (който е негов приятел с адресна регистрация в друг град). Оспорващата посочва, че след „инцидента“ доброволното се е явила в КАТ и е

съдействала на органите на МВР, което поведение не показва намерение за укриване. Твърди, че нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП изисква водачът съзнателно да е напуснал мястото на произшествието. Тъй като жалбоподателката изобщо не е знаела и липсват доказателства тя да е имала съзнание за настъпило ПТП, субективната страна на нарушението (вината) не е доказана. Отделно изтъква нарушения на административнопроизводствените правила. Не е изяснена обективната истина (чл. 7 и чл. 35 АПК). Административният орган е издал заповедта единствено въз основа на твърденията на трети лица, без да събере преки доказателства и без да извърши задължителен оглед на автомобила на жалбоподателката, за да провери има ли следи от сблъсък. Писмените ѝ обяснения изобщо не са били взети предвид. Сочи се и нарушение на принципа за съразмерност (чл. 6 АПК) - наложената мярка не съответства на целта на закона и засяга прекомерно тежко правата на водача, тъй като почива на недоказани и съмнителни твърдения, без реално да е извършено закононарушение.

Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание от адв. Д.-М., която претендира за отмяна на акта и присъждане на разноски.

Ответникът - младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.02.2026 г. срещу Г. Д. Ш. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 5092966 за това, че на 18.12.2025 г., около 08,10 часа, в [населено място] по [улица] посока на движение от [улица] към [улица] управлява лек автомобил Seat L. с рег. номер С., регистриран на Е. И. С., като срещу номер 14, поради това, че не контролира непрекъснато управляваното МПС реализира ПТП с паркирания лек автомобил М. С 320 с рег. номер С., след което напуска местопроизшествието, като не уведомява компетентните органи на МВР.

АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 1 и чл. 43а, ал. 1 ЗАНН по Докладна записка и преписка с вх. номер 4332р-89225, в присъствието на свидетел при съставянето на акта – А. С. С., и очевидец – В. Г. А.. В него са констатирани следните административни нарушения – по чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Отнето е СУМПС на водача с номер [ЕИК].

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, с която за извършеното от Г. Д. Ш. нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, вкл. Докладна записка УРИ 89225/18.12.2025 г. на И. Б. К. – мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор при отдел „Пътна полиция“, СДВР. Събрани са гласни доказателства. Свидетелят М. Л. Н. е служител в СДВР, който е бил изпратен на мястото на инцидента. Същият няма личен (директен) спомен за случая поради големия обем работа, но потвърждава фактите въз основа на документите в преписката. Свидетелят заявява, че работи по „десетки, стотици случаи всеки ден“ и не може да възпроизведе детайли по памет. Потвърждава, че на посочената в АУАН дата са били изпратени на мястото на инцидента по сигнал. Случаят е квалифициран като „ПТП с напуснал водач“. Данните за инцидента са събрани от свидетел-очевидец на място, който е потвърдил случилото се пред полицейския екип. Свидетелят посочва, че е издаден протокол за ПТП, в който са описани щетите по пострадалия автомобил. Макар да не помни какви точно са били те, заявява, че „няма как да издаден протокол без да види какви са щетите“.

Свидетелката Ц. Г. Ш. заявява, че след като жалбоподателката е била извикана в КАТ, двете са проверили календара в нейния телефон, за да възстановят събитията от датата на твърдяното ПТП. Установила е, че на същата сутрин е имала репетиция в центъра на града от 10:30 ч. Двете са излезли с колата около 09:45 ч. Свидетелката подробно описва маршрута им (улиците „Р.“, „П. К.“ и излизането на [улица]). Твърди, че автомобилът, за който се твърди, че е ударен, винаги е паркиран на „запушена улица“ (без изход, която завършва с къщи и поле), като траекторията им на движение не минава през тази улица. Ш. потвърждава твърденията на жалбоподателката за последвал конфликт. Свидетелства, че в края на декември и началото на януари гумите на колата на Ш. са били умишлено нарязани („надупчени с шило“), което е наложило купуването на нови гуми. Споделя, че от съседни са разбрали, че „въпросните хора от тази къща, пред която е колата“ са замесени в подобни прояви и преди. Свидетелката заявява, че лично тя не е осъществявала контакт със собственика на сочения за ударен автомобил.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. (л. 64 от делото) министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция" - в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 63), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които по т. 1 държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1 т. 1 от ЗМВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложението на л. 62 заповед № 513з-9771/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагането на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане

на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

В конкретния случай ПАМ е приложена за извършено нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП. Цитираната норма предвижда наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и глоба 200 лв. за водач, който: управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места (т. 1); е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право (т. 2); откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол (т. 3); откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението (т. 4); наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие (т. 5); при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство (т. 6); управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение (т. 7).

В случая, съобразно констатираните от издателя на акта нарушения на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, мярката от вида на процесната по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП е приложена за извършено нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от закона и конкретно за неизпълнение на задължението на водача на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

В процеса по оспорване на ПАМ, административният орган носи тежестта (чл. 170, ал. 1 АПК) при условията на пълно и главно доказване да установи фактическите основания за издаване на акта, респ. наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, а именно: първо, че жалбоподателката реално е участвала в ПТП, и второ – че същата съзнателно е напуснала местопроизшествието.

В конкретния случай ответникът не ангажира нито едно доказателство в тази насока. Волеизявлението му се основава на формално съставени документи – по непроверени чужди твърдения, без да е извършена реална проверка на фактите по случая (конкретно участието на жалбоподателката Ш. в ПТП) и без да е направен оглед на автомобила ѝ, за да се установи наличието на съответстващи деформации, ожулвания или остатъци от боя. Липсата на каквито и да било щети по нейния автомобил, съпоставена с характера на вредите по чуждия автомобил (разположени високо – на предната врата и над огледалото, характерни за по-високо превозно средство), напълно изключва възможността за реализиране на сблъсък между точно тези две МПС.

Събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства разколебават тезата на органа и опровергават вписаните в АУАН констатации. Показанията на свидетелката Ш. установяват, че траекторията на движение на Ш. в процесната сутрин изобщо не преминава през соченото място на инцидента, което освен това е задънена улица без изход. Показанията на свидетелката подкрепят и твърденията в жалбата за наличието на предходен конфликт между жалбоподателката и собственика на „пострадалия“ автомобил, изразяващ се в умишлено рязане на гуми и отправяне на закани за саморазправа. Тези факти поставят под сериозно съмнение добросъвестността на подадения сигнал и обективността на посочения в преписката „свидетел-очевидец“, чиито твърдения са приети от контролните органи напълно безкритично и без проверка за евентуална заинтересованост.

Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП изисква съзнателно (виновно) неизпълнение на задълженията. За да е съставомерно деянието, водачът трябва да е възприел съприкосновението между автомобилите (визуално, чрез звук или удар) и въпреки ясното съзнание, че е участник в ПТП, умишлено да е напуснал мястото. В случая липсват каквито и да е доказателства за такова знание у жалбоподателката. Напротив, нейното последващо поведение - доброволно явяване в структурите на КАТ и оказване на пълно съдействие, изцяло изключва умисъл за укриване от отговорност.

По преписката липсват каквито и да било данни за обективно изясняване на случая, с което административният орган е допуснал съществено нарушение на чл. 7 (принцип за обективност) и чл. 35 АПК (задължение за изясняване на фактите преди издаване на акта). Издаването на утежняващ по своите последици индивидуален административен акт не може да почива на предположения и догадки, а само на несъмнено доказани факти. Като е издал заповедта въз основа на едностранчиви и непроверени данни, без да обсъди писмените обяснения на Ш., административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, вкл. на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Отнемането на СУМПС на жалбоподателката в случая е напълно произволно и не отговаря на целта на закона, тъй като почива на предположения, а не на доказани факти.

Изложеното сочи, че оспореният административен акт се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора, основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на разноски, които възлизат общо на 25,11 евро, от които 5,11 евро – държавна такса и 20,00 евро – депозит за призоваване на свидетел.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2471256/24.02.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от Закона за движението по пътищата, издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. Д. Ш. разноски по делото в размер на 25,11 (двадесет и пет евро и 11 цента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ:

